

 HARLEQUIN

HISTORICKÁ
ROMANCE

BRONWYN
SCOTTOVÁ

Manželství s vikomtem

BRONWYN SCOTTOVÁ

MANŽELSTVÍ
S VIKOMTEM

PŘEKLAD

HELENA VOLNÁ

Milá čtenářko,

dubnový sníh pole hnojí a déšť jim požehnání přináší... a takové proměnlivé a lezavé počasí přináší požehnání i Vám, neboť jistě raději zůstanete doma v teple. A to jsou ty nejlepší chvíle, kdy zalézt někam do koutku a vzít do ruky pěknou knihu.

A právě pro tyto chvíle Vám přináším další várku historických romancí. Joanna Johnsonová je pro Vás zatím neznámá autorka, ale věřím, že její příběh Seliny a Edwarda, který jsem nazval Nevěsta na zkoušku, Vás vtáhne do děje, že ho přečtete jedním dechem. Manželství s vikomtem od Bronwyn Scottové (od níž jste si v češtině mohla přečíst již dvacet příběhů) je prvním příběhem z čtyřdílné minisérie Spříznění před oltářem. Věřím, že i lapálie s láskou mezi markýzou Sofií a vikomtem Conallem Vás ne nechají jen tak v klidu. Oba příběhy spojuje manželství z rozumu, ale stejně jako ve většině mých knížek láska vítězí! Kéž by tomu tak vždy bylo i v reálném životě.

S láskou

Váš Harlequin

Bronwyn Scottová

MANŽELSTVÍ S VIKOMTEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Marriage Deal with the Viscount

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:

Helena Volná

Odpovědný redaktor:

Ivana Čejková

© 2018 by Nikki Poppen

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5425-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-5426-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-5427-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn – květen 1854

Lidé o sobě často prozradí nejvíc maličkostmi. V tomto případě to bylo opomenutí nabídnout hostu sklenku. V tu chvíli Conall Everard věděl, že jeho žádost bude odmítnuta. Už dávno se naučil hledat skrytý význam i v těch nejmenších gestech, anebo v tom, když chyběla.

Byl v pracovně vévody Cowdena přesně půldruhé minuty, a už tušil, že rozhovor nepůjde hladce. Dnes odpoledne mu vévoda nic nenabídl a jen ho chladně vyzval, aby se posadil do tmavě červeného koženého křesla, které bylo spíš elegantní než pohodlné. To naznačovalo, že Conall musí považovat za štěstí, že ho vévoda vůbec přijme, byť jejich jednání mělo být jen krátké. K delším audiencím byla vyhrazena pohodlnější křesla. To jen potvrdilo původní Conallův předpoklad, že dostane špatné zprávy.

Vévoda Cowden byl hodně zaneprázdněný člověk. Většina londýnské smetánky toužila získat třeba jen chvilku jeho vzácného času, podíl na jeho bohatství nebo alespoň jeho moudrou radu. Conallovi poskytl audienci pouze díky vzpomínkám na přátelství s jeho zesnulým otcem, nikoli kvůli ochotě uzavřít s ním obchod. Ledaže....

Ledaže by Conall dokázal jejich rozhovor obrátit ve svůj prospěch. Vévoda měl nejspíš v úmyslu ho odmítnout, ale Conall už dokázal obměkčit mnoho jiných srdcí, sice obvykle ženských a obvykle z jiných důvodů než obchodních. Nicméně přesvědčování je přesvědčování, a když na to přišlo, Conall Everard, nový dědic titulu vikomta a panství Taunton, uměl být víc než přesvědčivý.

Naklonil se k vévodovi, jako by si ani nevšiml, že mu opominul nabídnout něco k pití.

„Velice si cením, že mi dnes věnujete svůj vzácný čas, Vaše milosti. Lamy alpaky vynikají v mnoha směrech. Jejich vlna nepropouští vlhkost, je měkká na dotek a mnohem jemnější než vlna našich ovcí.“

Vévoda ho mávnutím ruky přerušil a unaveně si povzdechl. Ve tváři měl výraz utrápeného a vyčerpaného člověka.

„Četl jsem tu zprávu, Tauntone.“

„Lamy se dají chovat i v Anglii,“ naléhal dál Conall a ignoroval bodnutí, které cítil pokaždé, když ho někdo oslovil Tauntone. Titul nyní patřil jemu a s ním i bolestná připomínka toho, že jeho milovaný otec už nežije. Po roce truchlení si začínal myslet, že se z té rány nikdy nevzpamatuje. Kdyby to záleželo pouze na něm, nevzpamatoval by se. Ale nezáleželo to jen na něm. O něj samotného už nikdy nepůjde.

Jako vikomt musel klást na první místo svoji rodinu, své služebnictvo a nájemce, všechny, kteří na něj spoléhali, že panství bude znovu prosperovat. Musel potlačit svůj zármutek a převzít odpovědnost. Proto dnes musí uspět.

„Představte si, co by to znamenalo, Vaše milosti, kdybychom měli přímý přístup k dodávkám vlny

a mohli se vyhnout všem komplikacím s dovozem,“ pokračoval neodbytně.

„My to ale víme.“

Vévoda Cowden už začínal ztrácet trpělivost.

„Výbor si vaši zprávu přečetl. Celých sedmdesát dva stran!“

Výbor, to byl klub Prometheus sdružující skupinu mocných a bohatých šlechticů, kteří vynikali schopností výnosně investovat. Tato schopnost ve skutečnosti znamenala, že *jedním slovem* dokázali celý podnik buď podpořit, anebo zmařit. To *správné* slovo by bylo potěšující a přišlo by mu vhod, uvažoval Conall. Rovnalo by se příkazu.

Dnes však nepřišel jen kvůli slovnímu souhlasu. Nestačí mu pouze přísliby, potřebuje peníze. Spoustu peněz. A to brzy. Alpaky už dorazily do Anglie. Byl to od něj velký risk, ale musel ho podstoupit, aby lamy získal ještě před jejich letním stříháním. Vyčerpal tím však své veškeré finanční zdroje a teď mu chyběly prostředky, aby celý projekt rozjel. K čemu mu budou alpaky, když nebude mít peníze na zpracování jejich vlny?

Pokračoval tedy urputně dál, aniž si všímal Cowdenových varovných znamení.

„Tak určitě víte, jak důležité je jednat okamžitě. Tím, že budeme mít vlnu pro *naše* přádelny v *naši* vlastní zemi, snížíme podstatně veškeré náklady.“

Vévoda pozvedl své šedivějící obočí a pohledem zabloudil k dlouhé řadě oken, jako by si v duchu představoval chundelaté alpaky pasoucí se v jeho nádherných zahradách.

Conall se zarazil. Uvědomil si svoji chybu. Nepoužil vhodná slova.

„Tedy pochopitelně obrazně řečeno, Vaše milosti,“

dodal spěšně. „V současnosti trh s bavlnou ovládají Američané, a nás tak mají v hrsti. Musíme platit jejich ceny, abychom měli dost bavlny pro naše přádelny.“

Zavrtěl hlavou.

„Ale tato situace nepotrvá věčně. Za několik let otázka otroctví zemi zcela rozštěpí, pamatujte na má slova. A co pak s námi bude? Přijdeme o své dodávky. Ale kdybychom měli alpaky, získali bychom skutečný vliv, skutečnou kontrolu.“

Na vévodu Cowdena jeho argumenty nijak nezapůsobily.

„Máme své skotské ovce a bavlnu pěstujeme i v jiných koloniích jako třeba v Egyptě. Myslím, že i kdyby se americký trh zhroutil, přežijeme.“

„Měli bychom usilovat o víc než jen o přežití, Vaše milosti. Alpaky mají kvalitnější vlnu ve všech směrech.“

Hřejivější a jemnější, která neštípe tak jako ovčí vlna. Copak v tom vévoda nevidí výhodu? Dámy by po ní šílely. Ty překrásné šály, příkrývky, přehozy, nemluvě o dalším praktickém využití. Jako luxusní zboží by ovládlo určitou část trhu.

Vévoda se naklonil a upřel na Conalla varovný pohled naznačující, že čas pro jeho audienci vypršel, a to ještě předtím, než vůbec vkročil do této místnosti.

„Tauntone, vážím si toho, že jste přišel nejdřív za mnou a za naším klubem. Ale z rozhodnutí většiny váš podnik s alpakami nebudeme financovat.“

Takže prohrál. Jeho riskantní hra skončila dřív, než vůbec začala. Pomalu vstřebával, co pro něho odmítnutí znamená. Neoslovil klub jako *první* možnost. Byla to *první* a zároveň i *poslední* možnost. Už

nebylo kam jinam se obrátit. Banky ho odmítly. Věděl o tom Cowden? Žádný věřitel nehodlal vložit své peníze do tak nejistého podniku. Nevěřili, že je možné převézt alpaky z Peru do Anglie, protože se obávali, že zvířata buď nepřežijí dlouhou plavbu, nebo se nedokážou v Anglii aklimatizovat tak, jak tvrdil Conall. Navíc už nad jeho panstvím visela hrozba jiných dluhů.

Jestliže tento plán selže, nezbude Conallovi vůbec nic. Kromě bank a klubu Prometheus neměl kam jít. Žádný jiný investorský klub mu nevyjde vstříc a nevyšlechne ho jen z úcty k jeho otci. A přesto si až dosud Conall myslel, že na otcově jménu nezáleží. Byl si jistý, že klub Prometheus, pojmenovaný po jednom z Titánů a bohovi prozřetelnosti, rozpozná v jeho plánu alespoň příležitost, když už ne přímo geniální nápad.

Avšak teď, rozhodnutím většiny, jeho jediná naděje pohasla a jeho velkolepý plán na obnovení tenčích se finančních zdrojů panství Taunton zkrachoval.

Jeho mysl se vrátila k jednomu vévodovu slovu a k jeho významu.

Většina. Rozhodnutí tedy nebylo jednomyslné. Nedosáhlo se konsensu.

Opět začal doufat, možná příliš optimisticky. Ale jiskřička naděje se už rozhořela jako poslední záblesk v popelu.

„Kéž bych měl pro vás lepší zprávy,“ uzavřel jednání vévoda mírnějším tónem.

Vévoda byl sice rázný a mazaný muž, ale nepostrádal laskavost. Conall ho znal od dětství, vyrůstal s jeho syny a věděl, že vévoda tím považuje krizi za zažehnanou. Sdělil Conallovi špatné zprávy, ten verdikt přijal. Špinavá práce, kdy odmítl pomoc synovi svého přítele, byla vykonána.

Conall se usmál. To byla vévodova chyba. Ještě spolu neskončili. Využije své výhody.

Trpělivě čekal, až vévoda vyjádří své pochopení a soucit.

„Chápu, že skon tvého otce odhalil jisté nepříjemné okolnosti. Mrzí mě to. Kdybych tušil, jaké těžkosti...“

Rozpráhl ruce v rozmáchlém, ale bezmocném gestu, jako by výrazy „nepříjemné okolnosti“ nebo „těžkosti“ mohly adekvátně vyjádřit výši dluhů, které Conall objevil po otcově smrti. Ani jeden z nich o nich pochopitelně nevěděl. Otec katastrofální finanční situaci pečlivě tajil i před svými nejbližšími.

„Vážím si vaší účasti, Vaše milosti. Ale možná byste mohl pro mě ještě něco udělat. Zmínil jste, že rozhodnutí nebylo jednomyslné. Směl bych znát jména členů, kteří by třeba měli o investování zájem? Rád bych je sám oslovil. Možná by byli ochotni investovat soukromě, mimo klub. Nebo svoji účast alespoň zvážít.“

Stačilo by, kdyby zájem projevili tři nebo čtyři členové. Při té představě se Conallovi rozbušilo srdce a v duchu začal rychle počítat.

„Pochopitelně se to týká i vás. Uzavřel bych s vámi zvláštní dohodu.“

Byl to smělý krok otázat se vévody Cowdena přímo a předpokládat, že hlasoval v Conallův prospěch.

Vévoda sepnal ruce a v jeho hnědých očích se objevilo cosi jako lítost. Conallovi se stáhl žaludek.

„Na takové dobrodružství jsem už moc starý, Tauntone. Chci si užívat své výnosy a nechat klub, ať pracuje pro mě, tak jako jsem já celá léta pracoval pro něj. Chci si užít svoje vnoučata a své syny, dokud mi na to ještě zbývá trochu sil.“

Conall se pousmál, jak se slušelo, a zakryl tím své zklamání.

Člověk skutečně potřeboval dost sil, aby s rodinou Cowdenů udržel krok. Vévoda zplodil tři syny, z nichž ten nejstarší se oženil před sedmi lety a jeho manželka porodila čtyři syny, každé dva roky jednoho, přesně jako hodinky. Nyní se měl ženit Cowdenův druhý syn Ferris a nikdo ve společnosti nepochyboval, že i tentokrát se rodinná kolébka rychle zaplní, nejspíš napřesrok a pak znovu v dalším roce. Cowdenovi muži věděli, jak splnit svoji povinnost. Ovšem kromě Fortise, třetího syna, který byl věkem Conallovi nejbližší. Navzdory své divoké a nevázané povaze si Fortis vybudoval skvělou vojenskou kariéru, tak jak se od mladších synů očekává, a také se celkem přijatelně oženil, i když svoji nevěstu neviděl od líbánek před šesti lety.

Conall si odkašlal.

„To chápu, Vaše milosti. Ale co ostatní členové vašeho klubu?“

Věděl, že naléhá, ale nemohl si nechat příležitost proklouznout mezi prsty.

„Byl to jen jeden, Tauntone.“

Ach tak. Vévoda chtěl šetřit jeho city, když použil poněkud obecný výraz většina. Jeden opoziční hlas, na to se nedalo příliš spolehnout.

Vévoda vydechl. V duchu rozvažoval, jak pokračovat dál.

„Nejsem si jistý, zda ti pomůže, když ti sdělím, o koho jde. Ten investor není úplně běžný člen. Původně jsem pochyboval, zda mu vůbec vstup do klubu povolit, ale dosud prokázal naprostou spolehlivost, i když je poněkud záhadný.“

Vévoda střelil po Conallovi ostrým pohledem.

„Chci pro tebe jen ty nejlepší investory. Nechci, aby ses kvůli mně dostal na pokraj krachu.“

Dobré nebe, pomyslel si Conall. Vévoda mu odepřel skleničku a teď mu navíc odmítá prozradit jedno jediné jméno. Dnes tedy rozhodně nemá šťastný den.

„Ale já už na pokraji krachu jsem. A nebudu-li postupovat jinak, bankrotu se nevyhnu,“ odsekl Conall bez obalu.

Pokud by nezasáhl, panství zbývalo už jen pár nejistých let, než zkrachuje a všichni budou muset dál žít v oprýskaném lesku, sice vznešení, ale chudí.

Jeho sestra Cecilia měla debutovat příští rok a v následujícím roce by měla dostat své věno. Snad. A pak tady bylo školné pro jeho bratra Freddieho a nekonečný seznam oprav na panství.

Neodejde tedy z této místnosti s prázdnou a bez naděje, že dokáže dostát všem svým závazkům.

„Prosím, řekněte mi to jméno a nechte na mně, abych kvalitu investora posoudil sám.“

Nic nepřesvědčí víc než přímá žádost či rozkaz. Lidé ho obvykle neodmítnou, nemají-li jinou možnost. Ačkoli vévodovo varování Conalla znejistělo – investor, který se nikdy nezúčastnil jednání, který volil písemně, a jako doporučení měl jen své zvukné jméno a tučné bankovní konto. Klub Prometheus však ze svých zásad neslevoval. Tento člen musel přímo ztělesňovat investorskou intuici, jinak by mu klub jeho výstřednosti netoleroval.

Ve výrazu vévodových hnědých očí se odrážela další debata, kterou v duchu vedl.

„Není to jen kvůli tobě, proč tak váhám.“

Z psacího stolu si vzal malý kus papíru a plnicím perem na něj napsal tři slova. Papír posunul přes stůl.

„Markýza z Cremony,“ četl Conall.

„Žena?“

A navíc cizinka. Už chápal, proč se vévoda zdráhal mu prozradit jméno investora.

„Myslel jsem, že klub Prometheus mezi sebe přijímá výhradně urozené muže.“

„Ano.“

Vévoda elegantně pokrčil rameny.

„Vystupuje tam pod jménem Phillip Barnham.“

„A vy strážíte její tajemství?“ zeptal se Conall.

Uvědomoval si, jakou míru důvěry mu vévoda projevil, když mu tajemství svěřil. Taková důvěra panuje jen v rodině.

„Je to žena, která vedla nákladný, rozmařilý, ale nešťastný život. Společnost na ni proto nepohlíží vlídně. Kdybych nezachoval její tajemství, kdybys ho ty nezachoval, ztratila by počestný a vlastně jediný způsob obživy.“

Jinými slovy, výbor o pravé totožnosti pana Barnhama nic neví.

„Světová výstava z roku 1851 vděčí za svůj úspěch úsilí mnoha dobrodinců, z nichž její příspěvek nepatří k nejmenším. Vystupovala pod svým pseudonymem a díky ní se podařilo přivést sem z Evropy několik nejvýznamnějších vynálezů,“ vysvětloval vévoda v očividné snaze vzbudit Conallovu důvěru. Conall věděl, že vévoda se organizací Světové výstavy intenzivně zabýval. Markýza na něj nepochybně zapůsobila. Její kontakty a neobyčejný obchodní talent mu stačily jako doporučení pro vstup do klubu.

„Nepřeju si ji odhalit, Tauntone, a tebe nechci oklamat. Snad chápeš, proč jsem kvůli vám oběma tolik váhal?“

To sice Conall chápal, ale nemohl jednat stejně. Nemohl si dovolit ten přepych zaváhat, zvláště když

odpovídal za sedmdesát pět kusů alpak a obyvatele panství, kteří na něm záviseli. Pokud markýze věří vévoda, musí to stačit i jemu. Musel jednat, jinou cestu před sebou neviděl.

„Jak ji mohu kontaktovat?“

Vévoda Cowden se široce usmál.

„Máš štěstí. Dnes se tady zastavila na čaj. Je v přijímacím salonu s mojí paní a snachou.“

Conalla napadlo, jak s tím souvisí štěstí.

Vévoda si odkašlal. Nejspíš předvídal otázku, zda nejde spíš o náhodu.

„Je tady jenom kvůli Ferrisově svatbě a také proto, aby udělala radost mojí snase Heleně.“

Kvůli snase se čtyřmi dětmi, připomněl si Conall.

Vévoda ztlumil hlas.

„Ještě je tady jedna věc, o níž bys měl vědět. Markýza nemá moc dobrou pověst. Ale s Helenou se zná už z internátní školy.“

Vévoda sepal ruce, jako by tím chtěl naznačit, že se rád vzdal. Conall usoudil, že nechtěl zranit snachu, která porodila čtyři vnuky a zajistila, aby se mohl radovat ze svých dědiců, a navíc šlo o její přítelkyni, která vévodovi vydělávala peníze.

Pověst markýzy rozhodně nebyla to, čím si mohl dovolit se zabývat. Nebyla to jeho věc. Jeho věc byla získat půjčku na koupi a provoz přádelny. Když přijel do Londýna, slíbil si, že využije všech možností. Jen si nedovedl představit, že budou tak radikální.

Vstal, rozloučil se a potřásl si s vévodou rukou.

„Děkuji vám za pomoc. Než půjdu, zaskočím ještě za dámami, abych je pozdravil.“

To bylo první z jeho přesvědčovacích pravidel: nikdy neodejít, dokud nedostane to, proč přišel. Cowden i jeho klub investorů ho sice odmítli, ale

vévoda mu nabídl cenu útěchy. A on neopustí dům, dokud si nezajistí další setkání.

„Ovšem. Vévodkyně by mi neodpustila, kdyby zjistila, že ses za ní nezastavil.“

Teď, když byla obchodní záležitost uzavřena, se vévoda choval žoviálněji.

„Doufám, že přijdeš na svatbu?“

„Ano, mám to v úmyslu. Uvolní se i Fortis a přijede do Londýna?“ zeptal se Conall.

Rád by svého starého přítele zase viděl. Svatba se měla konat koncem tohoto týdne. Možná už je Fortis na cestě domů.

Vévoda ale krátce zavrtěl hlavou.

„Podle mých posledních zpráv je se spojeneckými jednotkami někde na Dunaji a míří k Sevastopolu.“

Vévoda se usmál, ale Conall vycítil jeho skryté obavy. I vévoda byl jen člověk a otec, který se bojí o svého syna. A pokud šlo o Fortise, existoval vždy důvod k obavám. Neboť Fortis Tresham byl za každých okolností až příliš odvážný, až příliš bezstarostný a nikdy nebral ohled sám na sebe. Proto z něj byl výborný kamarád, jeden z nejlepších, jaké kdy Conall měl, a také vynikající důstojník.

Nikoli však ten nejlepší manžel. Doma nebyl už celé roky. Conall se divil, jak Fortisova žena Avaline dokáže snášet manželovu dlouhou nepřítomnost, ale neodvažoval se zeptat. Manželství bylo až příliš osobní záležitostí, než aby se o něm běžně debatovalo s jinými lidmi, i když ti jiní lidé byli otcové a nejlepší přátelé.

„Fortis je dobrý voják, Vaše milosti. Určitě všechno dobře dopadne.“

Conall se usmál.

„A navíc je s ním Camden Lithgow. Cam má dost rozvahy a chladnokrevnosti za ně za oba.“

Lithgow byl další z Conallových přátel, hraběcí vnuk, který nechtěl usnout na vavřínech svých předků a hodlal se proslavit sám.

„Ještě jednou vám děkuji za pomoc,“ zopakoval Conall, opustil vévodovu pracovnu a prošel vstupní halou. Patřil do rodiny, a tak nepotřeboval sluhu, aby ho ohlašoval nebo uváděl.

Nenamlouval si, že situace je ideální. Možný investor je velmi nekonvekční – žena, která se zjevně pohybuje na okraji společnosti, i když má přátelské vazby na vévodovu rodinu. Sám by si ji nevybral, ale nevybral si ani jiné věci, které se v minulém roce přihodily.

Ve dveřích salonu zaslechl ženský smích, ale každý z nich zřetelný, naznačující, že sešlost není početná. Bylo to tiché a důvěrné setkání, jen pro tři osoby. Dvě z nich Conall znal. Třetí ho fascinovala. Cizinka okamžitě upoutala jeho pozornost. Nemohl si pomoci.

Byla tím typem ženy, jíž by si muž všiml i v místnosti plné lidí. Její platinové vlasy s nádechem zlaté barvy a zářivá alabastrová pleť působily mladistvě a svěže a tento dojem zdůrazňovaly i její mušelinové, levandulově modré šaty.

Mohla by ztělesňovat jaro nebýt jejích očí, ledově modrých a tvrdých jako safíry. V nich se odrážel úplně jiný příběh. Tato žena byla světaznalá, zkušená a její chladné, modré a vědoucí oči se zabodly do Conallových s bezostyšností pro anglický čajový dýchánek zcela nezvyklou.

Čekala na něj? Připravila se na jejich setkání? Požádala snad o ně? Conall měl nepříjemný pocit, že ho markýza zná. On ji neznal. Tím si byl jistý. Určitě by si ji pamatoval, i kdyby ji zahlédl jen jednou. Patřila k ženám, které muži nezapomínají a na které ženy

vzpomínají se žárlivostí. Nedivil se, že na ni společnost zahlíží.

Přistoupila k němu vévodkyně a vzala ho za paži.
„Tauntone! To je ale příjemné překvapení!“

Vážně to bylo překvapení? Náhle měl pocit, že jediný, kdo je jeho příchodem překvapený, je on sám, že ho všichni celou dobu očekávali a že čajový dýchanek je jen záminkou, jak ho s markýzou seznámit.

„Pojď, ať tě mohu představit naší návštěvě. Helenu, Frederickovu manželku, už znáš.“

Helena vstala, aby ho obřadně políbila na tvář, a Conall pochopil, proč se čaj podává v tak úzkém rodinném kruhu a proč vévoda souhlasil s návštěvou Heleniny neobyčejné přítelkyně s nechvalnou pověstí. Budoucí vévodkyně z Cowdenu byla opět těhotná. Ještěže se svatba koná už tento týden. O týden později už by byl Helenin stav příliš zjevný, takže by bylo nepatřičné, aby se ho zúčastnila.

„Vypadáš nádherně,“ ujistil ji Conall. A nelhal. Těhotenství Heleně svědčilo právě tak jako rodina svědčila Frederickovi. Frederick byl zkrátka šťastný muž.

Conalla bodl osten závisti a smutku. Frederick měl všechno, co může muž ženě a rodině nabídnout. Conall nemohl nabídnout nic. Ani bezpečí, jen dluhy zatížený šlechtický titul a upadající panství. Neměl nic, co by mohl odkázat jednomu synovi, natožpak čtyřem.

Helena se otočila k druhé ženě s jemným, srdečným úsměvem.

„Sofie, dovol mi, abych ti představila vikomta Tauntona, přítele naší rodiny. Vikomte Tauntone, to je moje přítelkyně, la Marchesa di Cremona.“

„Buongiorno, Marchesa,“ řekl Conall a sklonil

se, aby dámě formálně políbil ruku. Při tom dával pozor, aby z ní nespustil zrak. Když ji oslovil jejím titulem, na kratičký okamžik se jí ve tváři mihl stín nevole. Conall se tvářil, jako by si toho nevšiml. Titul raději nepoužívala? Smutně se pousmál, ale rychle se ovládal. Něco málo o tom věděl.

Jeho italština ji pobavila.

„To není třeba. Nejsem o nic víc Italka než vy. Jsem Angličanka.“

Usmála se srdečněji.

„Vidím, že jsem vás zaskočila. Což je další důvod, proč se titulu vyhýbám. Většinu lidí jen zmátne.“

Věnovala Heleně naoko káravý, rozpustilý pohled.

„Tady jsem Sofia, má milá, jen obyčejná Sofia,“ řekla s velkým důrazem na své jméno.

„Stejně jako jsi ty mezi přáteli Helena a nikoli lady Treshamová,“ dodala.

Conall zapochyboval, že by na ní mohlo být cokoli obyčejného. Vrhł rychlý pohled na její ruku a doufal, že si toho nevšimla. Existoval jen jediný způsob, jak by Angličanka mohla získat italský titul. Měla dlouhé a štíhlé prsty. Elegantní. Holé. Bez prstenu. Prsten nenosila, titul však používala. Celé to bylo trochu záhadné a možná to zavánělo skandálem, který opatrně naznačil vévoda: Angličanka se provdala za italského markýze.

Složila si ruce do klína a dlaní si zakryla prázdný prsteníček. Conall asi nebyl tak nenápadný, jak doufal.

„Dozvěděla jsem se, lorde Tauntone, že se zajímáte o dovoz alpak.“

Zatímco se usazoval v křesle a vzal si nabízený šálek čaje, nespouštěla z něj zrak. Hodnotila ho a studovala s kritickým výrazem v očích. Její pohled byl stejně přímočarý jako její otázka.

Co jí napověděl jeho zjev? Viděla před sebou muže, jemuž by mohla svěřit své peníze? Muže s podnikem, do něhož by se vyplatilo investovat?

Výborně. Tohle je hra pro dva hráče. Conall jí oplatil její zkoumavý pohled. Chtěl, aby bylo od začátku jasné, že se nedá zastrašit. Potřebuje sice prostředky na své investice, ale to neznamená, že kvůli tomu bude někomu podlézat a ponižovat se. Ani to neznamená, že přijme peníze od kohokoli. Musí to pro něho být výhodné spojení. V sázce je jeho pověst i pověst celé jeho rodiny.

Dopili čaj a konverzace začala vážnout. Markýza se na Conalla usmála s výrazem očekávání a výzvy.

„Snad byste mě mohl provést po zdejších zahradách a při tom mi vysvětlit svůj plán? Alespoň bychom tak vévodkyni i lady Helenu ušetřili našeho nudného obchodního jednání.“

Vstala. Zjevně nepochybovala o tom, že Conall její návrh přijme. Věděla, že její žádost neodmítne a nemůže odmítnout. Vždyť to byl koneckonců důvod, proč přišel do salonu, a oba to věděli.

„Bude mi ctí.“

Conall pochopil, že ho čeká zkouška. To, co v nejbližších minutách řekne a udělá, rozhodne o dalším osudu celého Tauntonu.

Nabídl markýze rámě a řekl: „Půjďme?“

DRUHÁ KAPITOLA

Neměla se ho dotknout. Nabídl jí rámě a paže, o niž se zlehka opřela, byla silná a pevná. Tělem jí projela nečekaná a nevítaná vlna tepla. Žila už příliš dlouho sama a bránila se různým nemravům a sukničkářům, jako byl třeba lord Wenderly, mužům, kteří jí dělali ty nejnestoudnější návrhy a považovali ji za pouhý objekt jednoduše proto, že byla krásná a osamělá, a tak pro ně představovala snadnou kořist.

Proto ji nyní reakce jejího těla tak zaskočila. Nečekala tak pohledného muže, jako byl vikomt, muže na vrcholu sil, s inteligentními očima a energií, která z něj přímo sálala a zaplňovala každý prostor, kam vstoupil. Přímo ztělesňoval čínorodost a sílu.

V jistou chvíli, když se v klubu Prometheus diskutovalo o možné investici do chovu lam, v duchu usoudila, že vikomt, jenž se zajímá o alpaky, musí být malý a trochu tělnatý podivín ve středních letech s řidnoucími vlasy. Takový popis se koneckonců hodil i na většinu členů klubu a obvykle platilo, že rovný rovného si hledá.

Avšak Taunton se jejímu očekávání zcela vymykal a vůbec nebyla připravena na muže, který vnesl do vévodského salonu tolik mužného kouzla a sebedůvěry.

Vzhled a šarm by ji však neměly takto ovlivnit. Vždyť právě kvůli těmto vlastnostem se ocitla ve své současné zoufalé situaci. Stala se obětí pohledného zjevu a okouzlujícího chování. Myslela si proto, že už se vůči přitažlivým tvářím dávno stala imunní, protože pochopila, že příjemný a slušný zevnějšek automaticky nesvědčí o slušných úmyslech. Přesto však měl Taunton magnetismus a charisma, které by pro ni mohly být nebezpečné.

Sofia si ho při procházce po vévodských zahradách znovu nenápadně prohlížela a pokoušela se jeho přednosti posuzovat objektivnějším smyslem, tedy s rozumem. Věděla, že štěstí přeje připraveným.

V duchu ho hodnotila a snažila se objevit zdroj jeho přitažlivosti, aby ji příště už znovu tolik nezaschočil.

Jako příslušník mužského pohlaví nezklamal. Už to nebyl žádný nezralý chlapec, ale dospělý mladý muž v nejlepších letech, možná čerstvý třicátník. Měl šedé oči, tmavé vlasy a obličej, jehož přísné rysy zjemňoval jeho úsměv, který hojně využíval jako svoji okouzlující zbraň. Sofia zkoušela odhadnout, kdy ho používá nejčastěji, zda při útoku či v obraně, aby vzbudil zájem, či skryl to, co si nepřeje dát najevo.

Byl vysoký a měl postavu, o níž mohl snít každý krejčí, se sportovně vypracovanými širokými rameny a úzkým pasem. Zjevně si potrpěl na eleganci, ale nebyl to žádný parádník. Sofia si všimla výborně střiženého dopoledního modrého kabátu a krémových kalhot, podle poslední módy úzkých, z té nejlepší vlněné látky.

Všechno, co měl na sobě, bylo špičkové kvality. Znaleckým pohledem přejela jeho sněhobílou košili z nejjemnějšího irského plátna a kotníkové boty

z nejdražší italské kůže, do nichž měl zasunuté béžové nohavice. To vše bylo prvotřídní.

Už se nedivila, že se vikomt zajímá o proslulé peruánské alpaky a jejich vlnu, třebaže pochází až z opačného konce světa. Ten muž byl přímo chodící reklamou na mezinárodní obchod a moc mu to tak slušelo.

Jeho nejlepším a nejzajímavějším rysem však byl jeho hlas, sametový tenor s výraznými sykavkami, který zněl jako přelévající se rtuť, a ladil s jeho šedýma očima. Mohla by ho poslouchat celý den, ačkoli nemusela, protože si pochopitelně přečetla jeho zprávu a mnohé z toho, co jí nyní vysvětloval, už věděla. Důvodem této procházky bylo, aby ho *poznala*.

Jaký je člověk, který ji žádá o peníze a nabízí jí partnerství?

Pokud měla takový krok podniknout bez podpory a zajištění klubu Prometheus, bylo pro ni životně důležité, aby vikomt Taunton byl nade vši pochybnost naprosto bezúhonný a charakterní džentlmen, což byly vlastnosti, které u mnoha svých mužských známých bohužel postrádala.

Špatně odhadnout mužův charakter však nebyla chyba, kterou by si mohla dovolit nyní zopakovat. Pokud vikomt splní tento první požadavek, pak mohou později debatovat o alpakách.

Na konci svého výkladu přimhouřil Taunton své sedé oči a přátelsky se na ni usmál.

„Uspěl jsem?“

Došli na konec zahrady, kde vzdálený roh pozemku zdobila malá kulatá pergola, spíš dekorativní než užitečná. Za ní se táhl vysoký plot, který měl oddělit šlechtice od pouliční chátry jako diskrétní připomínka toho, kdo náleží do vnitřního kruhu mocných a bohatých, kdo žije na *správné* straně.

Sofia od svého návratu do Anglie na této pomyšlné hranici nebezpečně balancovala a stačil jediný chybný krok, aby se ocitla na druhé, *nesprávné* straně. S její přítomností mezi vznešenými a vyvolenými souhlasilo jen málo příslušníků londýnské smetánky jako například Helena Treshamová, vévodova snacha a její dávná kamarádka. Hlavně kvůli Heleně ji proto někteří tolerovali, ale většina ji považovala za nebezpečnou a obávala se, jaký zhoubný vliv by se svými nevšedními názory na svobodu a rovnost žen mohla šířit mezi jejich manželkami a dcerami, kdyby ji přijali mezi sebe. A tak se jí stranili a s chutí ji pomlouvali.

V duchu se Sofia ptala, kam až by sahala vikomtova tolerance, kdyby věděl, kolik skandálů ji provázelo. Anebo její peníze potřeboval natolik, že by je ignoroval?

Střetla se s vikomtovým pohledem, usmála se a lehce ho vějířem klepla přes rukáv jeho bezvadného, drahého kabátu.

„Zda jste uspěl? Tak brzy? Známe se jen krátce, takže by to bylo unáhlené rozhodnutí.“

Možná byl zvyklý na ženy, které v jeho přítomnosti dělaly zbrklá rozhodnutí. Dobře vypadal, byl milý a uvolněný a dalo se s ním snadno vyjít. Ženy si mu asi pravidelně vylévaly srdce a možná nejen to.

Nebyla už tak pošetilá, aby hezkému muži svěřila svá tajemství či srdce anebo dokonce obsah svého bankovního konta, aniž by si o něm zjistila co nejvíc informací.

„To by bylo poněkud impulzivní jednání, vidíte, mylorde? A nemyslím si, že byste chtěl obchodovat s impulzivním investorem, který bezhlavě rozhazuje peníze a dá je komukoli, kdo o ně požádá.“

Aby své strohé prohlášení trochu zmírnila, usmála se na něj. Musela si jím být jistá, nechtěla ho odradit. Potřebovala ho stejně jako on ji. A možná i víc. On chtěl jediné: peníze. Pro něho byly peníze konečným cílem. Ona však potřebovala víc než jen peníze. Pro ni byly pouhým prostředkem, jak dosáhnout jiného, ambicióznějšího cíle. To, po čem toužila, si mohla koupit, ale jediné tehdy, když rychle zbohatne, a to co nejdřív. V těchto dobách byly svoboda a finanční zajištění vzácnými komoditami a ona potřebovala obojí, aby zabezpečila sebe i ostatní.

„*Touché*, markýzo. Jste dost bystrá. Už chápu, proč vám Cowdenovi věří.“

Kývl, jako by souhlasil s jejími výtkami, a v očích se mu objevil vážný výraz. Sofia si uvědomila, že se v něm zprvu mýlila. Ženy v jeho přítomnosti možná ztrácely rozvahu, ale on sám impulzivní nebyl.

Teď nehrál žádnou hru. V jeho zkoumavých šedých očích četla, že ji hodnotí stejně jako ona jeho. Když si to uvědomila, trochu se zalekla. Neměla ráda, když ji někdo pozoroval, mluvil o ní, vyptával se, spekuloval, jako by její život byl nějaký zábavný divadelní kus. Obvykle se tomu pokusila zabránit tím, že to byla ona, kdo jako první ovládl situaci a kdo diktoval podmínky.

„Tak co byste ještě chtěla vědět?“

Promluvil tiše, ale stroze. Jeho bezstarostné chování, s nímž jí vyprávěl o svém projektu s alpakami, zmizelo a vystřídal ho jakýsi vážnější, úsečnější tón člověka, který má co ztratit.

Výborně. Nehodlala uzavřít obchod s člověkem, který si může dovolit chybovat, nebo který se pouští do spousty věcí jen z rozmaru, a když ho omrzí, všeho nechá. Prála si, aby mu na celém podniku záleželo tak, jako by to pro něj byla otázka života či smrti.

Z mnoha důvodů. Především kvůli šanci vydělat si peníze. A pak také proto, aby zaměřil svoji pozornost na svůj projekt. Čím víc starostí bude mít o své alpaky, tím méně se bude zajímat o ni.

„Chci znát termíny dovozů, pravděpodobné výnosy. Za jak dlouho se mi moje investice vrátí? Chci vidět místo, kde budete lamy chovat. Chci si přečíst zdroje, odkud jste čerpal své informace o alpakách, a chci si z nich udělat vlastní závěry.“

„Obávám se, že s tím bude trochu problém,“ odpověděl vikomt chladně, „protože ani prostory pro chov, ani další materiály nejsou v Londýně.“

Jeho tón jí naznačil, že se bez těchto důležitých informací prostě bude muset obejít.

I po tak dlouhé době ji opět ohromila vrozená sebejistota aristokratů. Vikomt evidentně očekával, že mu svěří značnou finanční částku jen na základě krátkého rozhovoru a jediné zprávy. A znovu si uvědomila, že šlechtici o penězích uvažují jinak než zbytek světa. Dokonce i zadlužení šlechtici – a to byla většina z nich – stěží chápali rozdíl mezi hodnotou jediné libry a stovkou liber. Jako by jejich dluhy nic neznamenal. Dokud se neprovdala, nevěděla, co znamená rozhazovat plnými hrstmi, a to i přesto, že také její otec žil nad poměry. Manželství s markýzem pro ni bylo v tomto směru velmi poučné.

Vikomt se usmál, nejspíš proto, aby nevypadal jako ten, kdo se chce přít, ale Sofia si v jeho sametově hladkém tónu všimla jisté nepatrné stopy podráždění. Představa, že by měl čekat, se mu nelíbila. Možná byl zoufalejší, než se zdálo. Informace, že i on vnímá nutnost bezodkladného řešení, jí mohla být užitečná, ačkoli si neuměla představit, proč by měl ten hezký vikomt být zoufalý.

„Markýzo, dokumenty, které žádáte, jsou v mém domě v Somersetu,“ vysvětloval, jako by vzdálenost automaticky znemožňovala její přání vše prozkoumat.

Somerset ležel na jihozápad od Londýna. Dvacet hodin jízdy poštovním dostavníkem s rychlým spřehem, po dobrých silnicích a bez velkých zavazadel. Vlak byl rychlejší, zvládl cestu za čtyři hodiny i s několika zastávkami.

Upřela na něj pevný pohled a s příjemným úsměvem, tónem, který nepřipouštěl odpor, odpověděla: „Slyšela jsem, že Somerset je na počátku léta velmi příjemný. Můžeme tam odjet po svatebních oslavách. Zařídím vše nezbytné a detaily vám pošlu.“

Napráhla k němu ruku ke stisku, což bylo mužské gesto, které ho zaskočilo.

Nepatrně zaváhal, ale pak se nenuceně usmál, podal jí ruku a pevně ji stiskl.

„Dohodnuto, tak tedy Somerset, markýzo. Pošlu služebnictvu zprávu, aby nás očekávali.“

Sofia ho poté opustila s omluvou, že i ona musí rozslat zprávy o svém odjezdu a zařídit vše potřebné. Popravdě, když nyní postoupila o krok dál, nechtěla už dál setrvat ve vikomtově přítomnosti.

Nejspíš by se začal vyptávat. Chtěl by vědět, co vdaná žena s cizím titulem pohledává sama v Anglii. A to byly přesně ty otázky, jimž se chtěla vyhnout. Čím méně o ní bude vědět, tím líp. A čím dřív odjedou z Londýna, tím menší bude mít příležitost zjistit si vše o její temné minulosti.

Sofia zhluboka vydechla. Takhle si to nenaplánovala. Byla by úplně spokojená, kdyby mohla zůstat ukrytá za zdmi svého řadového domu v Chelsea, obchodovat písemně pod Barnhamovým pseudonymem.